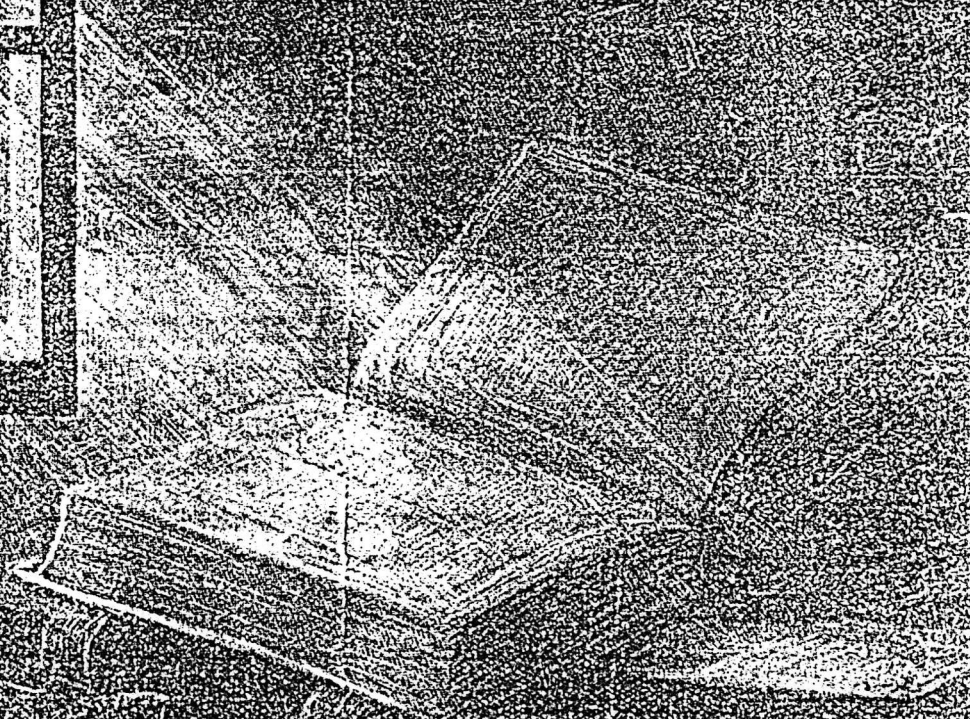

LUMINA BIBLIEI

CUMINA BISIC

REVISTA LUNARĂ

CUPRINSUL:

Noul legământ	.....
Introducerea	.....
Partași la ceremonie	.....
Ceremonie minunată	.....
Legea legământului	.....
Păcatele	.....
Scop și succes	.....
Binefăcerile	.....
Toți vor fi binecuvântați	.....
Binecuvântările preumbrite	.....
Conexiunea (legătura) legămintelor	.....
Rezumat	.....
Spre mărirea Lui	.....
Lucrările tale te laudă!	.....
Locul de siguranță	.....
O profecie	.....
Păsărarul	.....

ABONAMENTE:

Pentru România pe un an:	.....	140
pe jumătate de an:	.....	70
Pentru Cechoslovacia pe un an:	.....	24
pe jumătate de an:	.....	12

ADRESUL PENTRU COMANDA

Carol Lisetz, Viena XVI, Panikengasse 36. Austria.

LUMINA BIBLIEI

VI NA

1 Iunie 1929

No. 3

Noul legământ

(CONTINUARE)

„Că v'ați apropiat de muntele Sion, cetatea Dumnezeului celui viu, care este Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, cari alcătuiesc adunarea în sărbătoarea a ingerilor, de Biserica celor întâi născuți, cari sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, cari este judecătorul tuturor, de spiritile dreptilor ajunși la desăvârșire, de Isus care este mijlocul legământului celui nou, și de sângele stropirei, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel.“ — Evrei

12 : 22—24.

IEHOVA a așezat cortul mărturiei în pustiu, ca în legătură cu el să fie îndeplinit serviciul dumnezeesc.

În ziua de espiere a lui Israel arhierul singur a intrat în sfânta-sfințelor, că acolo să facă espiere pentru păcat. Sfânta sfințelor a închipuit cerul însuși. După ce Isus Christos a fost înviat din morți, s'a rădicat la cer, ca acolo să se prezintă cu jertfă pentru păcat. „Căci nu în locul presfânt făcut de mâni întră Christos, ce chiar în cer, ca să se înfățișeze acum pentru noi înaintea feței lui Dumnezeu. . . . Acum dar . . . s'a arătat o singură dată spre desființarea păcatului prin jertfa sa.“ — Evrei 9 : 24, 26.

Prețul de răscumpărare a fost câștigat prin moartea omului Isus. Aceasta este accia valoare jertfită, pe care a închipuit sângele vărsat, și accia ce marele arhieru Isus Christos, adus în cer, ca acolo să fie folosită în armonie cu voința lui Dumnezeu. Cum putem să decidem, că ce este voința lui referitor la modul întrebării acestei valoare de jertfă?

Știind accia, că serviciul cortului din pustiu a preumbrit serviciul cortului adevărat, chipul l-i folosim spre accia, ca să scoatem la iveală, ce este adevăratul înțeles real. În ziua de espiere anuală a lui Izrail era junghieat un vițel a cărui sânge ducându-l arhieru în sfânta sfințelor, a stropit cu el acolo, ca să facă espiere pentru sine și casa sa (3 Moise 16 : 6) „Pertru sine“ înseamnă, că pentru accia, cari vor deveni membrii subpreoțimiei, care este corpul său. „Casa sa“ înseamnă pe accia membrii ai casei credinței, cari afară de corpul său, subpreoțimii, au fost îndreptați și concepuți de spirit. După sfârșitul acestei ceremonii arhierul s'a întors în curte și a junghieat țapul de espiere pentru popor, al cărui sânge l-a adus în sfânta sfințelor, unde a făcut espiere pentru păcatele poporului prin aceea, că și cu

acest sânge, a stropit acolo, dupăcum a făcut cu sângele vițelului. (3 Moise 16 : 15.)

* Aceste jertfe erau repetate din an în an în ziua de espiere a lui Izrail. În aceste jertfe sângele vițelului, a ilustrat singur sângele vieții lui Isus Christos vărsat. Sângele țapului a închipuit pe membrele corpului a lui Isus Christos, cari prin legământul de jertfă au devenit partași sacrificiului lui Isus Christos. Deci în substanță sângele în amândouă cazurile a ilustrat sângele lui Christos, dar în țap în chip deosebit era ilustrată biserica în Christos. Atât vițelul cât și țapul au fost junghieați în curte, care închipuia, că accia pe cari acestea i-a preumbrit, vor fi omorâți pe pământ; iar cu sângele lor va fi stropit chiar în cer, care era ilustrat prin sfânta sfințelor.

* Privind în realitatea chipul vedem, când Isus s'a suit în cer, valoarea sacrificiului său, care a fost reprezentată prin sângele vițelului, a prezentat-o și a stropit cu ea acolo pe propițator, (tabla de milă) ca să facă espiere pentru membrii corpului său și pentru membrii casei credinței. La Rusalii s'a început alegerea și junghierea țapului Domnului, care a decurs în tot timpul creștinătății sau timpul sacrificiului.

* Ce s'a întâmplat în decursul acestui timp în legătură cu legământul nou? Membrii corpului au servit spiritul acelu legământ, vestiind planul voinței lui Dumnezeu de a binecuvânta toate familiile pământului. Când timpul de sacrificare desemnat prin țapul Domnului va fi împlinit, atunci — pe cum chipul arată — sângele lui Christos (înțelegând în el și membrii) trebuie să fie prezentat și tradus spre espiere pentru păcatele poporului. Ce e dar de făcut în legătură cu legământul nou? Sângele va servi atunci ca bază de încheiere a noului legământ? Nu, fiindcă acest legământ a fost înche-

iat atunci, când Isus a fost pe pământ. Spre sigilarea noului legământ va fi folosit sângele? Desigur că nu! Fiindcă la timpul încheierii lui a fost făcut sigur, pentru că Isus s'a făcut garantul lui. Nu e vorba niciăiri în Scripturi despre sigilarea legământului.

⁷ De ce trebuie dar jertfă la sfârșitul timpului? Pavel zice: „Nați apropiat de muntele Sion. . . și de Isus mijlocitorul legământului nou și de sângele stropirii care vorbește mai bine, de cât sângele lui Abel”. (Evrei 12 : 22, 24) Legământul era deja încheiat, când Pavel a scris aceasta: „Acum însă a dobândit un serviciu cu atât mai înalt, cu cât este mijlocitorul unui legământ mai bun, care este așezat pe baza promisiunilor mai bune.” Evrei 8 : 6.

Introducerea

⁸ Dacă jertfa pentru păcat cea pentru popor va fi isprăvită, atunci a sosit timpul intrăducerii noului legământ. Timpul (inerii legii legământului. Legământul legii a fost încheiat în Egipt și a fost intrădus la muntele Sinai, care a închipuit muntele Sion. (Evrei 12 : 22) Acest chip arată aceea, că legământul nou a fost încheiat pe pământ și pe muntele Sion, chiar în cer trebuia să fie intrădus. Stropirea sângelui de intrădus să face în cer. (Evrei 12 : 24) Cu ocaziunea intrăducerii legământului legii la Sinai Moise a stropit cu sânge cartea și poporul. „Căci după ce a vorbit Moise tot ordinul la întregul popor după lege, luând sânge de viței și de țapi, cu apă și lăună roșie și isop, a stropit cartea și tot poporul.” (Evrei 9 : 19) (vezi 2 Moise 24 : 6--8) Cartea legii reprezenta voia lui Dumnezeu exprimată, fiindcă El a dăruit. Pe cum Moise a cetit lui Israel cartea legământului, așa și Christos a vestit lui Israel și la toată omenirea deciziunile (hotărârile) noului legământ, prin care va deschide calea înaltă pentru viață. Până când (ine legământul de sacrificii, mână biserica singură este supusă voii lui Dumnezeu exprimată. Legea pentru omenire va fi dată atunci, când noul legământ va fi intrădus.

⁹ Când s'a intrădus legământul legii poporul, care a fost eliberat din Egipt, a fost la picioarele muntelui Sinai. Când se va face intrăducerea noului legământ, poporul va fi deja eliberat din lume (organizația lui Satan) care a fost preumbrită prin Egipt și va fi la picioarele muntelui Sion, care este muntele lui Dumnezeu, adică va fi supus îndrumărilor împărăției lui Dumnezeu.

Partași la ceremonie

¹⁰ Cine va fi prezent la intrăducerea noului legământ? Pavel grăind către biserică a zis: „Ci v'ati apropiat de muntele Sion, de cetatea viului Dumnezeu, de Ierusalimul cel ceresc, și de mii de ingeri.” (Evrei 12 : 22) Nu e permis să uităm, că muntele Sion asemenea muntelui Sinai închipuiește locul intrăducerii noului legământ. „Cetatea viului Dumnezeu” este împărăția

organizației dreptății. Conform Scripturilor va fi de față și o nenumerită oaste de ingeri. Sub desfășurarea și dezvoltarea planului dumnezeesc, aceasta îngeri curați, sfinți, puternici și credincioși consacranduse pe sine cu totul lui Dumnezeu, și-au împlinit serviciul lui Dumnezeu îi place, că acești credincioși să fie prezenți la încheierea aceluia legământ, al cărui scop este acela ca prin el să impece omenirea cu sine. Apoi Pavel arată în teste adunarea generală acelor întâi născuți, care arată aceea, că biserica atunci va fi completă. Marele Dumnezeu Iehova, cel mai înalt judecător își va descoperi acolo prezența sa. Acolo va fi Isus, mijlocitorul legământului nou cea mai înaltă persoană lângă Iehova din tot universul. Așa este arătat, că la intrăducerea legământului cei doi contractanți competenți sunt Iehova și Isus. Cei 144.000 credincioși învingători, atunci vor fi împreună moștenitori cu Isus Christos în glorie, miili cu el vor compune mijlocitorul intrădit. Aceasta glorioasă cetate va fi compusă din 144.000 membrii, din Isus și familia sa oficioasă. Acestea ca subpreoții lui Isus vor lucra împreună cu el și sub direcția lui. Aceștea subpreoții așa să vede, au fost preumbrăți prin Aron, Nadab și Abihu, cari au fost consoții lui Moise în timpul intrăducerii legământului legii.

¹¹ Avraam, Isaac, Iacob și ceca-lăți eroi ai credinței, pe cari îi numim vrednic din vechime, încă vor fi de față și vor participa la ceremonie? Va fi de lipsă oare, ca legământul nou să fie intrădus și să funcționeze înainte de ce acești credincioși fideli vor fi treziți din morți? Nu, fiindcă marele preț de răscumpărare acomodat drept jertfă pentru păcat asigură învierea lor. Noul legământ nu are a face nimic referitor la sculara lor din moarte. Aceștea oameni vrednici, cari au fost credincioși până la moarte, au primit bună mărturie (dovada) dela Dumnezeu. Prin credință au văzut ziua lui Isus Christos și s'au lucurat de ea. Pavel zice: „Fără de noi (biserica) să nu ajungă la desăvârșire”. (Evrei 11 : 40) Din acesta urmează aceea, că biserica va fi completă, când toți aceia, cari au fost primiți în legământul de sacrificii, și au sfârșit cursul lor, atunci a sosit timpul potrivit spre aceea, ca vrednic din vechime să fie readuși.

¹² Fiindcă Scriptura arată, că la încheierea noului legământ va fi de față adunarea generală a bisericii, sa vede pozitiv că cu câțva timp mai înainte biserica trebuie să fie completată. Pentru ce să nu fie vrednicii din vechime de față și de ce să nu iei parte în ceva mod la ceremoniile acestei mari ocaziuni? La intrăducerea legământului legii nu numai Aron și alții din ramură preotească au fost de față, ce și șaptezeci din bătrânii lui Israel au fost de față și au luat parte cu Moise. „Și se suiră Moise și Aron, Nadab și Abihu și șaptezeci din bătrânii lui Israel; și văzură pe Dumnezeu lui Israel; și sub picioarele lui era ca un lucru din safir, lucitor ca însuși cerul; și aud este senin. Și el nu-și atinse mâna sa de cei mai alesi a fiilor lui Israel; și ei văzură pe Dumnezeu, și mâncară și băură”. — 2 Moise 24 : 9--11.

¹³ Acestea „sapte-zeci” au fost oameni cu renume, și în acest text sunt numiți „nobili” care înseamnă căpităni sau oameni aleși. Pe cine au preumbrit acestea, dacă nu pe credincioșii vrednici din vechime amintiți în vechiul testament și de Pavel în epistola sa scrisă către Evrei? Unii dintre aceștia credincioși nu au aparținut lui Israel, fiindcă au trăit înaintea de alegerea lui Israel. Pentru aceștia la introducerea noului legământ vor fi reprezentanți a lui Israel și a omenirii. E de notat, că în textul de mai sus stă: „Și văzură pe Dumnezeu și mâncară și beură.” Nu că doară vor vedea cu ochii naturali corpul glorios al lui Iehova, ce ei vor putea vedea descoperirea puterii Lui și vor înțelege deplin înștiințarea ei.

¹⁴ Pavel descriind adunarea, zice: „Și de spiritele dreptilor cari au ajuns la desăvârșire”. (Evrei 2:23) Acei oameni credincioși și fideli din vechime din cauza credinței și credincioșiei lor s'au îndreptat (au fost făcuți drepti). Când jertfa de răscumpărare ca jertfă pentru păcatul oamenilor va aplica rădicarea (luarea) neputinței corespunzător legii, acela va fi timpul, când sufletul (spiritul) sau puterea de viață a acestor oameni va fi făcută desăvârșită. Aceasta e dovadă mai departe la aceea, că vrednicii din vechime vor fi de față la intrăducerea noului legământ. Ei nu vor fi în cer, ce pe pământ, isprăvind o lucrare specială la introducerea legământului.

Ceremonie minunată

¹⁵ Ceremoniile dela muntele lui Dumnezeu Horeb, care s'au făcut cu ocaziunea intrăducerii legământului legii, au preumbrit intrăducerea noului legământ pe muntele Sion, muntele lui Dumnezeu sau organizațiunea sa. Așa să vede că despre acesta nu începe nici o îndoaială. Pavel pe acest două le leagă direct. Cât de mare și puternic va fi rituale sau ceremonie acolo, numai așa putem să ne închipuim, dacă privim ceea ce s'a întâmplat pe muntele Sinai. Atunci Iehova și-a descoperit prezența Sa pe munte în nor gros și „să — făcu tunete, fulgere — și o mare voce de trâmbiță”. (2 Moise 19:16) Pavel referindu-se chiar la aceste lucruri zice: „Și de sunetul trâmbiței, de voce cuvintelor, la sunetul căreia cei ce o auzeau, s'au rugat, să nu li-se mai repeteze cuvântul, căci nu puteau suferi ceea ce li se ordina: că macar fiară de s'ar fi atins de muntele, cu piatră se va omorâ, sau cu segeată se va segea; și așa înfricoșat lucru era ceea ce să arăta, că Moise a zis: „M'au spăimântat și mă cutremur”. — Evrei 12 : 19—21.

¹⁶ Ce întâmplări se pot dar atunci aștepta la intrăducerea noului legământ? Ingerii cerești se vor aduna acolo. Biserica celor întâi-născuți va fi acolo. Isus gloriosul mijlocitor și sub-preoții lui vor fi acolo, dar mai pe sus de toate Iehova Dumnezeu. Dar nici unii nu vor fi văzuți ochilor omenesți, Dumnezeu însă de multe ori și-a făcut de-osebit prezența să pînă arătarea puterii sale. Vrednicii din vechime înviați atunci pe pământ (probabil în Ierusalim) ca oameni desăvârșiți încă vor fi de față, ca

să reprezintă pe amândouă casele lui Israel și pe întreg neamul omenesc. Aceștia toți vor vedea descoperirea prezenței Domnului Dumnezeu în nor, vifor și în foc, care descoperire de sigur se va întâmpla într'o formă cu mult mai minunată, de cât omul ar putea să o descrie. Atunci toți vor ști, că Iehova este marele Dumnezeu și că împărăția lui s'a stabilit, care niciodată nu va putea fi zguduită. După ce noul legământ va fi introdus, popoarele pământului vor începe a-i cunoaște punctele și scopurile.

¹⁷ Pavel mai departe scrie cu autoritate următoarele: „Căci după ce a vorbit Moise tot ordinul legii la întreg poporul, luând sânge de viței și de țapi (care închipuie sângele lui Isus dat spre răscumpărare și împărtășirea bisericii în el) cu apă (simbolul adevărului, fiindcă cunoștința adevărului trebuie adusă la popor) și lână roșie (după explicație purpurie care înseamnă pe mielul jungheiat, care acum, după cum înseamnă culoarea purpurie a regalității, (domnește) și cu isop (care a fost folosit spre curățirea de păcat) (Psalmii 51 : 7) a stropit cartea și tot poporul, zicând: Acesta este sângele legământului, care Dumnezeu a rânduit pentru voi. Apoi cortul și toate vasele de servicii asemenea le-a stropit cu sânge”. (Evrei 9 : 19—21) Ceea-ce a fost preumbrit acolo, e clar că să va face și în realitate, când noul legământ va fi introdus, pentru că cele ce s'au făcut în legătură cu legământul legii, au preumbrit noul legământ și ceremoniile lui.

Legea legământului

¹⁸ Noul legământ a fost încheiat în interesul păcătoșilor și va fi introdus pentru aceea, ca pe oameni să-i împace cu Dumnezeu, pentru care neapărat va fi lipsă de legi ca pe oameni să-i întoarcă la calea cea bună. „Știind aceasta, că legea nu este dată pentru cel drept, ci pentru cei fără-de-lege și nesupuși, pentru nepioși și păcătoși, pentru nesfinți și spurcați, pentru ucigători de părinte și ucigători de numă, pentru ucigători de oameni.” (1 Timot. 1 : 9) Atunci poporul va avea o direcție sigură, și nu vor avea ocaziune, ca să greșescă drumul cel bun. În timpul acela toată omenirea va avea convingătoare și înrădăcinată învățătură despre urmările păcatului și lipsa îndrumării pe calea cea dreaptă. Ei se vor întoarce către Sion, ca să-i învețe drumul ce trebuie urmat. „În zilele acele și în timpul acela, zice Iehova, veni-vor fiii lui Israel, ei și fiii lui Iuda împreună, mergând și plângând; umbla-vor, și vor căuta pe Iehova, Dumnezeul lor. Întreba-vor de calea Sionului, și întorcând fețele lor într'acolo, zice-vor: „Veniți, și să ne lipim de Iehova cu legământ etern, care nu se va uita.” — Ieremia 50 : 4, 5.

¹⁹ Atunci ei vor voi a învăța legea lui Dumnezeu și vor pofti explicarea ei în mod potrivit. „Multe popoare se vor duce, și vor zice: „Veniți să ne suim pe muntele lui Iehova, la casa Dumnezeului lui Iacob; și ne va învăța căile lui, și vom umbla în cărările lui. Căci din Sion va eși legea, și cuvântul lui Iehova din Ierusalim.” (Isaia 2 : 3) Legea va fi dată de Christos, regele și capul Sionu-

lui, și va fi vestită de reprezentanți incredințați ai noului guvern reprezentat prin „noul Ierusalim.” Oamenilor li se va da solia adevărului și vor învăța serviciul și supunere față de Dumnezeu cel adevărat. — Apocalipsul 21 : 1—3.

Păcatele

²⁰ Prin primirea prețului de răscumpărare sub condițiunile recomandate, tot păcatul moștenit dela Adam va fi șters. „Și păcatele lor și fărădelegile lor nu le vom mai aminti. Iar unde este ertarea de acelea, acolo nu mai este sacrificii pentru păcate.” (Evrei 10 : 17, 18) Acesta va însemna sfârșitul păcatelelor lor moștenite.

²¹ Apostolul aplică următoarele cuvinte ale profetului la domnia lui Christos și la administrarea noului legământ. „Că Moise a zis către părinți: Profet va rădica Domnul Dumnezeu vostru dintre frații voștrii, ca pe mine; pe el să-l ascultați în toate ori câte vă va zice. Și va fi, că tot sufletul, care nu va asculta de acel profet, se va stărpi din popor.” — Faptele Ap. 3 : 22, 23.

²² E clar că aceste păcate să referă la călcarea intențională a legii noului legământ sau la astfel de păcate, care le va face cineva cu voința după ce a ajuns la cunoștința planului dumnezeesc. Pentru unii ca acestea nu este ertare, căci „unde este ertare de acelea, acolo nu mai este sacrificii pentru păcate.” — Evrei 10 : 18.

²³ Tot referitor la aceasta este scris: „Sufletul ce păcătuiește, acela va muri. Fiul nu va purta fărădelegea părintelui, nici părintele nu va purta fărădelegea fiului; dreptatea celui drept va fi asupra lui, și fărădelegea celui nelegiuit va fi asupra lui.” (Ezechiel 18:20) Acesta va fi timpul, când se vor aplica cuvintele profetului: „Și cel ce moare de o sută de ani va fi blăstămat ca un păcătos.” (Isaia 65 : 20) Dumnezeu va aduce iarăși pe cei supuși în armonie cu el, dar pe cei ce vor păcătui cu voință îi va stărpi. „Iehova păzește pe toți cei ce-l iubesc, dar pe toți nelegiuiții îi nimicește.” (Psalm 145 : 20) Cei ce iubesc pe Dumnezeu se vor bucura, că pot a se supune lui. Alții nu se vor bucura. (după trad. engl.)

Scop și succes

²⁴ Scopul legământului nou este împăcarea oamenilor cu Dumnezeu. Succesul legământului nou va fi împăcarea tuturor acelor oameni cu Dumnezeu, cari se vor supune legilor acestui legământ. Sub domnia lungă de întuneric a lui Satan, oameni au fost stăpâniți de egoismul. Aceasta împrăjurare se va schimba. Inima omului este cuibul pornirilor, ca să arate motive egoiste sau neegoiste spre fapte. Inima omului căzut a fost crudă, (fără mila) și tare ca piatră. Sub noul legământ se vor schimba împrejurările. „Și le vom da inimă neîmpărțită; și vom pune în voi un spirit nou, și voi lua din corpul lor inima cea de piatră, și le vom da inimă de carne; ca să umble în așezămintele mele, ca să păzască judecățile mele, și să

le facă; și-mi vor fi popor, și eu le vom fi Dumnezeu.” (Ezechiel 11:19-20) Chiar referitor la aceasta Pavel scrie: „Pune-voin legile mele în eugetul lor și le vom scrie în inima lor și vom fi lor Dumnezeu, și ei mi vor fi popor.” — Evrei 8 : 10.

²⁵ Când adevărata regulă Dumnezeiască a faptelor va fi scrisă în mintea și inima oamenilor, nu vor mai avea lipsă de legi scrisă pe piatră sau cărți. Porniți prin neegoism, se vor supune cu plăcere adevăratului lor mijlocitor și marelui Dumnezeu etern. „Atunci judecata va așeza în pustiu, și dreptatea va locui în câmpia cea roditoare; și lucrarea dreptății va fi pacea, și fructul dreptății liniștea și asigurarea în etern. Și poporul meu va locui în colibă pacinică, în locuințe liniștite și în locuri fără grijă.” — Isaia 32 : 16—18.

²⁶ Să vede destul de pozitiv, că sub regula noului legământ fiarele câmpului, pasărilor a cerului și târătoarele nu se vor mai teme de om, și nici omul nu va mai trebui să se înfricoșeze de ele. „Și în ziua aceea vom încheia legământ pentru dâșii cu fiarele câmpului, cu pasărilor cerului, și cu târătoarele pământului; și arcul, sabia și rezbetul le vom stărpi din țară, și vom face ei să locuiască în siguranță.” (Osea 2 : 18) Atunci pământul va fi scena liniștei, a păcii și a fericirii.

²⁷ Noul legământ prin scump sângele lui Isus, care îl face sigur, și prin Isus Christos gloriosul mijlocitor al legământului, va fi fără cusur. „Pentru că dacă cel întâi așezământ era desăvârșit, nu să cerea loc pentru al doilea.” — Evrei 8 : 7.

Binefacerile

²⁸ Noul legământ va rezulta (aduce) bine la întregă omenirea. Evreii vor fi primii favorizați, fiindcă Dumnezeu îi iubește pentru părinți (pentru Avraam și pentru alții). (Romani 11 : 28) Neamurile încă vor fi primite și împăcate cu Dumnezeu sub condițiunile noului legământ. După aceea ei vor cunoaște pe Iehova, adevăratul Dumnezeu, și vor servi lui.

²⁹ Domnul îi va curăți sub condițiunile noului legământ și le va da o inimă curată. „Și vom stropi peste voi apă curată, și veți fi curăți. Vă vom curăți de toate necurătenile voastre și de toți idoli voștrii, vă vom da o inimă nouă și voi pune în voi un spirit nou; vom depărta din corpul vostru inima cea de piatră, și vă vom da inimă de carne. Vom pune în voi spiritul meu, și vom face să umblați în așezămintele mele, să păziți judecățile mele și să le faceți. Și veți locui în pământul pe care l-am dat părinților voștrii, și-mi veți fi popor, și eu vă vom fi Dumnezeu.” — Ezechiel 36 : 25-28.

Toți vor fi binecuvântați

³⁰ Sângele lui Isus vărsat pentru toți e asigurare, că sub noul legământ fiecare asemenea va dobândi ocaziune spre primirea binecuvântărilor. „Că acesta este sângele meu al noului așezământ, care să vărsă

pentru mulți spre ertarea păcatelor." (Matei 26:28) Sângole lui va curăți pe atâtea, câți vor voi aceasta. El din mila lui Dumnezeu a gustat moarte pentru toți, și la timpul potrivit fiecare trebuie să dobândească ocaziune pentru aceste binecuvântări. (Evrei 2:9; Fapt. Ap. 3:29) Spre adevărarea acestei afirmațiuni profetul lui Dumnezeu a scris: „Și atunci îți vei aduce aminte de urmările tale, și te vei rușina, când vei primi la tine pe surorile tale, pe cele mai mari și pe cele mai mici; și ti le voi da de fiice, dar nu după legământul tău, și voi întări legământul meu cu tine, și vei cunoaște că eu sunt Iehova". — Ezechiel 16:61-62.

²¹ Popoarele diferitelor națiuni, fiindcă orbirea le va fi rădicată, vor căuta pe Domnul, ca să-i să poată spune lui și ca să poată dobândi binecuvântările. „Așa zice Iehova Dumnezeul oștirilor: Vor veni încă și popoare și locuitorii ai multor cetăți; și locuitorii unii cetăți vor merge la altă cetate, și vor zice: „Să mergem să ne rugăm lui Iehova, și să căutăm pe Iehova, Dumnezeul oștirilor; și eu voi merge!" — Zacharia 8:20-22.

Binecuvântările preumbrite

²² Când s'a născut Isac, Avraam era ca de o sută de ani și Sara de nouzeci. După Scripturi „erau ca eu niște corpuri moarte." Pentru aceea Isac prin credință a fost fiul promisiunii. (Galat. 4:23) Avraam după aceea a trăit încă șaptezeci și cinci de ani și Sara treizeci și cinci. Avraam după moartea Sarei și a luat de soție pe Chetura. Atunci Avraam era ca de 140 de ani. Lui Avraam dela Chetura i-s'a născut șase fii. (1 Moise 25:1-4) Dacă Avraam era cu „un corp ca mort", când a născut pe Isac, chiar acesta trebuie să zicem despre el cu patruzeci de ani mai târziu. Deci trebuie să deducem aceea, că fără de mila lui Dumnezeu cei șase fii a lui Avraam născuți dela Chetura nici odată n'ar fi ajuns la viață. Văzând aceea, că preumbrește noul legământ, potrivit putem zice, că acei, cari vor fi odraslele noului legământ, au fost „ca morți", dar prin minunată putere a lui Dumnezeu, prin Christos au fost aduși la viață. Avraam dela Agara a avut un fiu, acesta cu cei șase dela Chetura fac șapte, care este simbolul deplinătății.

²³ Avraam a dat daruri acestor șapte fii și i-au trimis în partea răsăritului dela Canaan; iar pe Isac l-a făcut moștenitorul la toată averea sa. (1 Moise 25:1-6) Ismail, fiul Agarei a închipuit pe națiunea evrecască. (Galat. 4:24) Iar șase fii a Cheturei au închipuit pe toate națiunile, adică pe toți afară de Iudei. Pentru aceea cei șapte fii, cari au dobândit daruri dela Avraam, au ilustrat bine pe toți aceia, cari vor dobândi binecuvântări sub condițiunile noului legământ. Avraam după ce s'a îngrijit de cei șapte fii, a murit. Care preumbrește aceea, când sub noul legământ binecuvântările vor fi depline, acesta va însemna împlinirea legământului Avraamic, atunci acest legământ va fi al istoriei. Atunci

se va împlini cu totul necondiționata făgăduința a lui Dumnezeu: „In tine și sămânța ta, se vor binecuvânta toate neamurile pământului." Avraam a reprezentat pe Dumnezeu, dela care vine toată binecuvântarea. Isac, a reprezentat sămânțea, pe Christos, prin care va veni toată binecuvântarea și marea lucrare de împăcare va fi complectată.

Conexiunea (legătura) legămintelor

²⁴ Iehova a ordonat lui Moise, ca să pregătească marelui preot haine sfinte. Dumnezeu a rânduit, ca parte glorioasă îmbrăcăminteii sale (a arhierului) să fie pregătit efodul. „Și efodul să-l faci din aur, din vânat, din purpur, din carmesin — roșu și din subțire răsucit, țăsătură aleasă. El să aibă doi umerari, cari se vor împreuna la cele două capete, și așa va împreună. Și cingătoarea eu care va fi încins, și care va fi pe deasupra efodului să fie tot asemenea lucrata și din o bucată cu el: din aur, vânat, purpur, carmesin roșu și din subțire răsucit." (2 Moise 28:6-8) Cele două părți ale efodului erau legate cu legăturile de pe umeri, cari stăteau pe umerii marelui preot.

²⁵ Peptarul judecării (hoșen) era pregătit tot dintr'un material cu efodul, și pe el erau așezate în aur douăsprezece pietre scumpe. „Și să faci și peptarul judecării; țăsătură aleasă, ca și țăsătura efodului să-l faci pe el; din aur, vânat, din purpur, carmesin-roșu, și din în subțire răsucit. Să fie pătrat și duplu, și să aibă lungimea de o palmă, și lățimea de o palmă. Și să umpli plinul său cu pietre prețioase; patru șire de pietre; în întâiul șir vor fi: Un sardon, un topaz și un smaragd; acesta să fie firul întâi; și în al doilea șir: Un carbuncul, un safir și un diamant. În al treilea șir: Un leghirion, și un agat, și un ametist. Și în al patrulea șir: Un erisolit, un onechin și un iaspide; aceste în legături de aur se vor încasa. Și pietrele acestea să fie în număr de douăsprezece, după numele fiilor lui Israel, săpat ca săpătura de pecete, fie-care cu numele său; după cele douăsprezece seminții." — 2 Moise 28:15-21.

²⁶ În împăcarea neamului omenesc cele trei legămintele au fost mai ales cuprinse. Înă toate legămintele au fost așezate pe umerii iubitului fiu a lui Dumnezeu, care este preotul celui prea-înalt. Știind, că legea a umbrit lucruri mai bune viitoare și de aici privind la frumoasa îmbrăcăminte descrisă a preotului, putem zice: Că partea din-nainte a efodului a închipuit legământul Avraamic; pieptarul împodobit cu pietre scumpe care conținea numele celor douăsprezece sămânții a închipuit legământul de sacrificii, pe când partea din-napoi a efodului care era legată de parte din-nainte și atârnată pe umerii marelui preot în mod potrivit a simbolizat legământul nou.

²⁷ Deci Isus, marele preot este aceea axă, (osie) în jurul căreia întore aceste legămintele. Dar peptarul nu însemnează legământul legii? Aceasta deducțiune nu se vede a fi de acord cu faptele. Legământul legii

n'a rezultat nici un lucru plăcut și măreți. Cu mult să vede mai cuviincios, că aceste douăspre-zece pietre scumpe să răpărezintă pe cei 144,000 membrii, cari vor alcătui corpul lui Christos și cari sunt descriși ca împărțiți în douăspre-zece sămânții, reprezentând efectivul complet. (vezi Apoc. 7:4-8) Isus Christos, marele preot, este capul acestora, care este plăcut mai pe sus de toate. Lui s'a dat toată judecata în cer și pe pământ. (Ioan 5:22) Acei, care compun pe cei 144,000, după cuvintele lui Isus vor ședea împreună cu el în scaunul său de judecată. (Matei 19:28) Acestea împreună cu Isus Christos vor alcătui templul lui Dumnezeu, măreața organizație oficială numită Sion, care va fi împărăția poporului (clasa regală) sau domnitorul său. Aceștea toți să pregătesc prin jertfă și toți atârnă de isprăvirea cu credinciosie a oficiului marelui preot Isus.

Rezumat

³⁵ În rezumat pe scurt, la împăcarea omului cu Dumnezeu servese cele patru legăminte. Care sunt următoarele: (1) Legământul Avraamic, pe care Iehova la încheiat cu Avraam fără de condițiune, când el era în Haran, și care a devenit obligativ și referitor la Avraam legitim, îndată ce a pășit în pământul Canaan. Acest legământ aduce în existență aceea sămânței, care va binecuvânta toate neamurile pământului. În icoană Avraam închipuște pe Dumnezeu, Sara soțica lui, legământul, iar Isaac aceea sămânți, prin care trebuie să vie binecuvântările.

³⁶ (2) legământul legii, care a fost încheiat la 430 după legământul avraamic, care s'a adus din cauza greșelilor, ca să definească păcatul și să încongoare, să izoleze, pe Israeliți, și care a servit ca un învățător spre aceea, ca pe ei să-i conducă până la venirea lui Isus Christos. A preambrit lucrurile mai bune viitoare. Acest legământ a fost încheiat în Egipt, de o parte între Iehova, de altă parte între Moise ca mijlocitorul lui Israel și la Sinai a fost introdus. Acest legământ a fost închipuit prin Agara, care a născut numai un fiu și pe acela spre servitute, închipuind pe Israeliți.

³⁷ (3) legământul de sacrificii, care a fost încheiat între doi contractanți capabil, Iehova și Isus Christos atunci, când Isus s'a consacrat pe sine la Iordan. În acest legământ au fost trași și membrii corpului lui Christos și ca corpul său recomandați. Acest legământ n'a avut lipsă de mijlocitor, și nici n'a avut mijlocitor: acest legământ pregătește „sămânțica făgăduinței“, iar împlinirea condițiilor glorioasă resplata a nemuririi și pentru „sămânța“ rezultatului va fi împărăție. Acesta „sămânță“ va fi judecătorul și binecuvântătorul tuturor națiunilor pământului.

³⁸ (4) legământul nou, care a fost încheiat de o parte între Iehova și de altă parte între Isus Christos; a fost câștigat în timpul morții lui Isus, pe care cu propriu sângele său l'a făcut obligativ și tare. Acest a fost înche-

iat pe pământ și va fi introdus chiar în cer. Acest legământ l'a încheiat Isus ca mijlocitor a lui Israel și a întregii omeniri; iar membrii corpului său au devenit servii legământului și iau parte împreună cu el în lucrarea oficioasă de mijlocire. Acest legământ a fost închipuit prin Chetura, a treia femeie a lui Avraam; iar copiii ei împreună cu copilul Agarei închipuitorul lui Israel, închipuște pe toate neamurile pământului, cari vor dobândi binecuvântările. Toată binecuvântarea vine dela Iehova prin Isus Christos marele preot. Legămintele sunt unelte pentru a pune în lucrare făgăduințele lui Dumnezeu și pentru aducerea neamului omeneș în armonie cu el.

Spre mărirea Lui

³⁹ Noul legământ va aduce onoare și mărirea numelui lui Iehova Dumnezeu. Sub servirea lui vor învăța toate popoarele pământului, că Iehova este adevăratul Dumnezeu, și că el este Dumnezeul iubirii; că el negocișt s'a îngrijit de împăcarea omului; și că arcul tuturor faptelor sale este negociștul (iubirea). Atunci cunoștința mării lui Dumnezeu așa va umple tot pământul, pe cum apele acopere fundul mării și fiecare va cunoaște pe Domnul dela cel mai mic până la cel mai mare. — Habacuc 2:14.

⁴⁰ Profetul vorbind despre binecuvântările și mărirea cari vor fi aduse numelui lui Dumnezeu prin acest legământ, așa scrie: „Voiu reintoare pe cei prinși a lui Iuda, și pe cei prinși a lui Israel și îi voi razădi ca mai înainte. Îi voi curăți de toate fărăde-legile lor (sub lucrarea noului legământ, fiindcă va veni din Sion mântuitorul și va întoare nepietatea dela ei). . . și îi voi erta de toate fărăde-legile lor (pe baza sângelui lui Isus Christos vărsat pentru ertarea păcatelor, care împreună este sângele noului legământ), cu care au păcătuit asupra-mi, și cetatea acesta 'mi va fi mic un nume de bucurie, de laudă și mărirea înaintea tuturor popoarelor pământului, cari vor auzi tot binele, ce-i voi face; și se vor spăimânta și se vor cutremura de tot binele și de toată prosperitatea, ce îi voi aduce!“ — Ieremia 33:7-9.

⁴¹ Serviciul lui Iehova în care El își află plăcerea, este Christos. (Isaia 42:1) Toți aceia, cari prin legământul de sacrificii au fost primiți în Christos, și cari acum sunt credincioși, gustă mari binecuvântări prin aceea, că văd cu mult mai clar relațiunea lor cu Iehova Dumnezeu, de cât mai înainte. Acum cu mult mai clar stă înainte lor, că au împărțășit cu Dumnezeu și cu Isus Christos, fiindcă sunt în Christos și fiindcă umblă în lumină, au împărțășire și unii cu alții (1 Ioan 1:5-7) Acum înțeleg acel fapt, că Dumnezeu și Isus Christos i-au primit pe ei în împărțășirea lor, care însemnează aceea, că ei sunt adevărați conșoți ai lui în munca, de împăcare a omenirii lumii cu Iehova Dumnezeu. Băpturile nici odată nu vor putea avea mai mare privilegiu ca acesta.

Sfinții săi îngeri cerești au fost credincioși fața de Iehova și s'au bucurat de multe privilegii minunate, dar așa ceva ca și aceea, cari au fost primiți în legământul de sacrificii și au devenit membrii servului, n'a avut a te. Privilegiul lor binecuvântat acum este, ca să te lauda lui Iehova. Nimenea să nu lasă acum s'ai joasească mâinile! Toți acei, cari se vor ținea în adevăr de clasa servului, se vor sili de acum să fie spre laudă lui Iehova Dumnezeu, după cum numai li să dă ocaziune.

Atrebări pentru studiile bereane

Ce a fost scopul cortului din pustiu? Ce s'a dus la împlinire în sfânta sfințelor cortului în ziua de espirealului rael și ce a ilustrat? Cum s'a făcut îngrijire pentru scumpărea omului, și cum putem să știm aceea că în chip se va folosi valoarea acestui sacrificii? Ce s'a întâmplat în umbră cu țapul Domnului și ce a însemnat cea? 1—4.

Ce a preumbrit omorârea animalelor în curte? Cum și când s'a împlinit acesta parte a chipului? 5—7.

Explică, ce a însemnat aceea, că legământul legii, a fost încheiat în Egipt, dar introdus pe muntele Sinai, mai departe, că Moise a stropit cu sângele cartea legii și pe popor care era la picioarele muntelui! 8, 9.

Ce moment mare a planului Dumnezeesc va urma imediat după încheierea timpului de sacrificii, unde se va înâmpla acesta, și cine va fi acolo? Arată, că oare vredniciei lui vechime vor lua parte în aceasta? 10—14.

Care locuri din Scripturi dau a presimți grandiositatea ceremoniei a introducerii noului legământ? Aplică Evrei 9:19—21! 15—17.

Ce îngrijire se va face pentru omenirea spre instrucție și conducere, sub servirea noului legământ, și ce rol vor juca într'aceia esperențele trecutului? 18, 19.

Spune, ce va fi rezultatul primirii prețului de răscumpărare prezentat! Explică răspunderea personală de după

aceea! Cum va câștiga atunci aplicare Psalmii 145:20? 20—23.

Fă deosebire între scopul și succesul legământului nou! Cum va fi pregătită inima omului pentru primirea adevăratului aranjament Dumnezeesc și spre supunere la acele, și ce va rezulta din adevărată supunere? Ce să poate spune în legătura cu aceste despre domnia originală a oamenilor peste animale? Aplică Evrei 8:7! 24—27.

Pentru cine vor fi valabile binefacerile legământului nou, și pe lângă ce condițiuni? 28—31.

Pentruce este amintit Isac ca „copilul făgăduinței“, și ce închipuiește aceasta? Ce însemnează aceea, că Avraam pe el singur l'a făcut moștenitorul său? Cine a fost Agara și Chetura, și ce a închipuit fiecare? Pe cine a închipuit Ismael și cei șase fii a lui Avraam dela Chetura? Ce a închipuit aceea împrejurare, că Avraam atuncea a căpătat pe aceștea șasă fii, pe când era „ca cu un corp mort“, și aceea că au căpătat daruri dela Avraam? Ce a preumbrit aceea, că Avraam atuncea a murit, dupăce s'a îngrijit despre cei șasă fii? 32, 33.

Cine și cui a dat îndrumare pentru pregătirea ofodului purtat de marele preot? Pentruce a fost atât de importantă executarea punctuoasă a acestei îndrumări? Descrie ofodul și arată, că la simbole să acomodează părțile lui! 34—37.

Însiră, că ce legăminte sunt cuprinse în împăcarea omului, și spune despre fiecare pe scurt, că (a) unde, cu cine și cu ce scop s'a încheiat; (b) ce de lipsă la el mijlocitor, pentruce, și (dacă e de lipsă) în al cui interes; (c) când a pășit sau va păși legământul în lucrare; (d) ce va fi rezultatul lucrării lui! 38—42.

Despre cine zice Scriptura, că este servul lui Iehova, în care el își află plăcerea? Cine sunt cuprinși în acesta, și ce este binecuvântarea deosebită, a cunoștinței acelor soți ai lui, în care ei să bucură? Cât de mare este privilegiul lor, și pentruce l'a primit pe acela? Ce probă să cuprindă în acesta, și pentruce este important folosirea cu bucurie a ocaziunii recomandată de Iehova? 43—45.

W. T. 15 Mai 1928

Lucrările tale te laudă!

Lucrările tale te laudă, te laudă îngerii,
Sfinții ți se închină și jertfă ți aduc pe altare
Tămâie plăcută, și dragoste întruna.
Ei laudă-ți aduc în inimi, cu glasuri,
Și în extaz îi transpune slăvita cântare.
Harfă, ridică-ți glasul, îngeri, chiuiți, chiuiți!
Și voi cei răscumpărați, de-asemena cu toată tăria!
Slăviți pe Tatăl, pe Miel a cărui sânge
Ne-a cumpărat dintre popoarele lumii;

Curați fiind, sfințiți, cu suflete salvate,
El datu-ne-a haină de in, și coroana
Viații, regatul, și cinstea de preot.
Chiuiți spre timpul străvechiu! Cântați din inimi,
Și bateți din palme în triumf! Unde ți e casa
O moarte? Unde-ai lăsat biruința-ți morminte?
Har Domnului, har vecinic, că datu-ne-a
Biruință prin Domnul Isus Christos.
Harfă, ridică-ți glasul, îngeri, chiuiți! chiuiți!

Și voi cei răscumpărați, de-asemeni cu toată tăria!
Măriți pe Tatăl, pe Miel — cu orice slavă,
Cu orice slavă și laudă, din zori până'n noapte,
Ce vine și trece'n vecie; aflând că noi ferice
Suntem, iar Tu pe veci ești binecuvântat.
Slavă Tatălui și Mielului. Amin.
Acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Locul de siguranță

„Cel ce locuiește sub ocrotirea celui Prea-înalt, și să odihnește la umbra celui Atotputernic, zice despre Domnul: (Iehova) El este locul meu de scăpare, și cetatea mea, Dumnezeul meu în care mă incred!“ — Ps. 91 : 1-2.

IIEHOVA s'a îngrijit pentru oare care persoane de locul de siguranță. Acest loc e o taină pentru toți oamenii. însă oare cari creștini cari caută căile lui Dumnezeu îl vor cunoaște. Cei consacrați în unele timpuri ajung în mare primejdie. Dar acei, cari locuiesc „sub ocrotirea celui Prea-înalt“ și rămân acolo, sunt păziți de orice stricăciune. Avem cunoștință sigură despre aceea, că după ce Satan a fost aruncat din cer, să scoală, să facă răzbel cu rămășița sămânței Sionului, cari (în ordinul lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Christos. (Apoc. 12 : 17) Acei, cari să (în de „rămășiță“ de sigur vor căuta cu mare sârguință acest loc asemeni de siguranță, și după ce au ajuns în el, vor fi cu mare atențiune, ca să rămână acolo.

* Trebuie să fim cu atențiune ca în legătură cu locul asemeni de siguranță, în textul citat mai sus profetul lui Dumnezeu, spre denumirea celui ce există prin sine folosește patru nume deosebite. Acest fapt trebuie să aibă un interes și o însemnătate deosebită pentru aceia cercetători, cărora Dumnezeu voește să le dea cunoștința, și înțelegerea acestui loc de siguranță. Cele patru nume amintite sunt: Cel Prea-înalt, Atotputernic, Iehova și Dumnezeu. Va fi spre folosul nostru, dacă în cercetarea despre locul de siguranță, vom defini cele patru nume deosebite care Domnul în acesta profecție le aplică sieși.

* Cel Preaînalt este acel nume, care este amintit în primul loc a acestui text; locul de ocrotire a celui Prea-înalt este acela, unde siguranța e corespunzătoare. Așa să vede, că de câte ori cel Etern își e oare care direcție de lucrare, corespunzător acestei lucrători își dă numele său particular. Spre adevărarea aducem următoarele dovezi:

* Când Dumnezeu a dat lui Moise îndrumări spre aceea, ca să meargă în Egipt, la Israeliți, Moise a întrebat, că sub ce nume se va face de cunoscut Domnul înainte lor. Aceia a întrebat, că dacă l vor întreba, ce să le spună lor, că cine l atrinșis pe el. Răspunsul Domnului a fost: „Așa vei zice fiilor lui Israel: Cel ce să chiami Eu sunt, acela m'a trimis la voi.“ (2 Moise 3 : 14) După traducerea lui Rotherham (engleză) Dumnezeu a zis lui Moise: „Acela voi fi, ce eu voesc.“ Aceasta arată, că lui Dumnezeu i-a plăcut, că în deosebite timpuri și prin deosebite împrejurări să-și dea alt și alt nume. Profetul său vorbește despre împărăția lui Dumnezeu,

care arată aceea, că „Eu sunt“ este regele. Despre Dumnezeu, vorbește ca despre Domnul ăstirilor, care însemnează aceea, că este o oaste și că la aceasta Domnul este capul. — Ps. 24 : 10.

* Când Isus a venit pe pământ, atunci Iehova s'a făcut pe sine de cunoscut sub numele de Părinte. Cuvântul Părinte însemnează generator sau dădător de viață. Aplicarea acestui nume însemnează începutul creațiunii nouă. Isus a fost întâi-născutul lui Dumnezeu-Tatăl. „Părintele iubește pe fiul, și a dat toate în mâna lui.“ (Ioan 3 : 35) Dumnezeu procrează pe toți membrii creațiunii nouă, aceasta însă o face prin iubitul său fiu ununăscut. (Jacob 1 : 18; 1 Petru 1 : 1-3; Ioan 5 : 26; 6 : 27, 56) Atuncea a fost aceea, că Isus a învățat pe ucenicii săi să se roage astfel: „Părintele nostru, care ești în cer . . .“ (Matei 6 : 9) Acei, cari au ajuns în corpul lui Christos, au devenit părtașii noiei creaturi și copiii lui Dumnezeu, și pentru aceea pot să-i zică Lui Părinte. — Romani 8 : 15.

* Numele Cel Prea-înalt, însemnează raportul față de creaturile sale. Acest nume să referă la el, ca la atotputernicul și principe cel mai înalt domn. Tot, ceace o faptură are, se trage dela Prea-înalta sa voință și îi este supusă. El stă mai pe sus de toți. Nimenea nu este asemenea lui, și nimenea nu poate împiedeca realizarea voinței sale. Numele cel Prea-înalt vestește superioritatea sa care stă mai pe sus de toate; pe acela, căruia ori ce domnitor, puternic și făptura trebuie să-i să supună. El este autorul, pregătitorul, executorul și împlinitorul marelui plan divin.

* Domnul a permis, lui Solomon fiul lui David, ca să-i zidească casă sau biserică, și acolo a pus numele său. (2 Cronica 7 : 16) Ștefan îndrumat de spiritul Domnului despre acesta templu așa a zis: „Solomon i-a zidit casă. Dar cel Prea-înalt nu locuiește în temple făcute de mâni, pre eum zice profetul.“ (Fapt. Ap. 7 : 47, 48) Aceasta casă sau templu a preumbrit pe creatura nouă, și pentru aceea să vede logic că numele celui Prea-înalt are oare care relație particulară cu creatura nouă. „Ocrotirea celui Prea-înalt“, starea de siguranță a fost rânduită pentru creatura nouă.

* Atotputernicul este acel nume celui Etern, care prima dată este amintit la 1 Moise 17 : 1. În acel timp s'a pregătit Domnul spre a încheia legământ cu Avraam, care apoi l-a și încheiat cu el. Atuncea s'a schimbat

„Numele lui Avraam în Avraam. În substanța aceasta a zis lui Avraam Atot-Puternicul: „Eu am încheiat legământ cu tine și acum îl închei din nou, conform căruia tu vei fi părinte a multor națiuni, despre care numele meu să-ți aducă aminte, care începând de acum să fie Avraam, adică părinte a multor națiuni. După aceea zisă Dumnezeu lui Avraam: „Eu sunt Dumnezeu cel Atot-Puternic.“

9^a Ce a fost scopul denumirii memoriale? „Cu aceasta aceea a zis Domnul lui Avraam: „Numele de Atot-Puternicul Dumnezeu să-ți fie deplină asigurare spre aceea, că legământul meu încheiat cu tine pot să-l duc la îndeplinire și îl voi și duce.“ Ca și cum ar fi zis Dumnezeu: „Avraame, deși tu ești om bătrân, și soția ta trecută de vârstă, eu totuși pot să te înmulțesc foarte și te voi înmulți; regi vor eși din tine; și numele meu Atot-puternic este garanție, că aceasta va și fi.“ În substanța aceasta a mai zis lui Avraam: „Avraame, fii cinstit, fără de prihană, adevărat și credincios față de mine, și împlinește partea ta de legământ; și fii liniștit, că partea mea mai mare din legământul încheiat cu tine, o voi îndeplini, fiindcă eu sunt Atot-Puternic și puterea mea nu cunoaște limită (margină).“ — 1 Moise 17 : 1—21.

10 Pentru ca credința să-i fie deplină, Avraam a avut lipsă de asigurare. El era atunci de o sută de ani, și soția lui încă era bătrână. Avraam a știut că după regula naturii nu putea să aibă copii. „Aceea, ca să poată fi părinte a multor națiuni, s'a văzut cu totul imposibil din punctul de vedere omeneș. Dumnezeu însă a voit ca credința lui s'o facă pozitivă. Domnul cu aceasta ocaziune în legătură cu servul său, pe care a voit să-l folosească ca părinte a multor națiuni, a hotărât o lucrare a cărei rezultat l-a garantat cu numele său de Atot-Puternicul Dumnezeu.

11 Avraam a crezut în Dumnezeu, și i-s'a scotit credința lui spre dreptate. A crezut în aceea, că Atot-Puternicul poate a-și împlini toate promisiunile și că aceasta o va și face. „Și fiind toate în credință, el nu s'a uitat la trupul său, care era îmbătrânit, — avea aproape o sută de ani, — nici la faptul că Sara numai era la vârsta când putea să aibă copii. El nu s'a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credință, a dat slavă lui Dumnezeu, deplin încredințat că Dumnezeu ce făgăduiește poate să și împlinească.“ — Rom. 4 : 19—21.

12 Credința lui Avraam s'a înrădăcinat în puterea nemărginită a lui Dumnezeu, prin numele desemnat Atot-Puternic. Când s'a născut Isac, fiul său, acest fapt natural a fost dovadă mai departe la aceea că credința lui stă pe temelie bună. Apoi a venit aceea, că Dumnezeu a zis lui Avraam, ca să jertfească pe unicul său fiu. Prin această credință lui Avraam a fost pusă la o probă foarte mare, pentru că aceasta era ceea ce s'a sămânțat, în care aștepta împlinirea făgăduinței. Însă după ce a crezut,

că Atot-Puternicul Dumnezeu este fără de margini puternice, în mintea lui a fost sigur despre aceea, că după ce va jertfi pe Isac, Dumnezeu poate al învia din moarte și îl va și învia. Când Avraam și-a dovedit credința sa deplină, Atot-Puternicul Dumnezeu i-a zis lui prin ingerul său:

13 „Fiindcă n'ai cruțat nici chiar pe unicul tău fiu, eu te voi binecuvânta, și voi înmulți sămânța ta, ca stelele cerului și ca năsipul de pe țărmurile mării. Și într'u sămânța ta se vor binecuvânta toate națiunile pământului.“ Aceasta este dovadă mai departe la aceea, că numele Atot-Puternic a însemnat începutul credinței acelei persoane, care a preumbrat pe nouă creatură și aceea credință, pe care creatură nouă trebuie s'o dovedească; și învață deslușit, că membrii noii creaturi să pot odihni sigur în credința pusă în făgăduințele lui Dumnezeu, pentru că el este Atot-Puternic, și făgăduințele lui sunt necondiționat sigure și se vor realiza. Aceasta este cauza la aceea, când a venit timpul, ca să fie aleși membrii corpului lui Christos — pentru ce au fost aleși cei din credința lui Avraam. — Evrei 2 : 16.

14 Iehova este acel nume, sub care Domnul a fost cunoscut, înaintea poporului său ales Israel. Traducătorii au văzut de bine să redea acest nume prin expresia — „Cel ce există prin sine.“ Acest nume însemnează și aceea, și încă cu mult mai mult. Este scris: „Mă arătați lui Avraam, lui Isac și lui Iacob, ca Dumnezeu Atot-Puternic, dară eu numele meu de Iehova nu li fi lor cunoscut.“ (2 Moise 6 : 3) Aceste cuvinte le-a adresat Dumnezeu lui Moise. În tot cazul este adevărat, că cu mult mai înainte Avraam a cunoscut pe Dumnezeu sub numele de Atot-Puternic care necesar însemnează o astfel de ființă care există prin sine; Avraam însă totuși nu l-a cunoscut pe el ca Iehova. Aceasta arată, că numele Iehova însemnează mai mult de cât Cel ce există prin sine.

15 Numele Iehova să vede a însemna intențiunile sale față de poporul său ales. Dumnezeu a ales pe Israelii de popor al său. Lui Moise ia făcut de cunoscut, că înaintea acestui popor vrea să figureze sub numele de Iehova, și că numele Iehova însemnează scopurile sale în legătură cu poporul său ales. După aceea a îndrăznit pe Moise, ca să meargă la Israelii și să le spună lor, că Atot-Puternicul este Iehova, și să le explice, că ce sunt scopurile sale referitor la ei. „Drept aceea spune fiilor lui Israel. Eu sunt Iehova, și vă voi scoate pe voi din apăsarea egiptenilor, și vă voi scapa din servitutea lor, și eu va voi mântui pe voi cu braț înalt și cu judecată mare. Și vă voi lua pe voi de popor meu, și voi fi Dumnezeul vostru, și veți cunoaște, că eu sunt Iehova Dumnezeuul vostru, care vă scot pe voi din apăsarea egiptenilor; și vă voi duce în pământul, pentru care am rădicat mâna mea, că-l voi da lui Avraam, lui Isac și lui Iacob, da, pe acesta l voi da vouă de moștenire. Eu sunt Iehova!“ — 2 Moise 6 : 6—8.

¹⁶ Aci în substanță aceea a zis Iehova Israeliților, că lui Avraam a făcut făgăduință, și că acum pe ei ia ales de popor al său, și că voința lui referitor la ei este aceea, că făgăduința făcută lui Avraam s'o ducă mai departe spre realizare. Evrei aci au preumbrit pe creatura nouă. (1 Petru 2:9, 10) Deci numele Iehova însemnează intențiunile Dumnezeiești referitor la creatura nouă, și pune mărturie lângă aceea că creatura nouă este aceea clasă deosebită, care va fi partașă grației sale mari. Creatura nouă este „lumina ochilor săi.” (5 Moise 32:10) **Maideparte aceasta o dovedește și rugăciunea lui David, care în realitate este rugăciunea creaturii nouă: „Păzeste-mă ca lumina ochiului, sub umbra aripilor tale ascunde-mă!” — Psalmii 17:8.**

¹⁷ **Dumnezeu este acel nume aceluia Etern, care este cunoscut în primul rând în cartea facerii. (1 Moise 1:1) Pentru aceea să vede, că acest nume în mod deosebit să referă la el ca creatorul cerului și a pământului și dădătorul de viață făpturilor. Pentru aceea profetul zice: „Așa zice Domnul, Dumnezeu, cel ce a creat cerul, și l-a întins, cel ce a lăsat pământul cu făpturile lui, cel ce dă suflare poporului de pe dânsul, și spirit la cei ce umbă pe el.” (Isaia 42:5) Numele Dumnezeu este acel nume, care și-l aplică sie-și, ca celei mai corespunzătoare ființa, Creatorului și Dădătorul de viață, și care referitor la fiecare făptură este o provocare de răspundere. Pentru aceea numele Dumnezeu are deosebită însemnătate referitor la făptura nouă, fiindcă aceasta este creatura lui Dumnezeu, și încă cea mai înaltă parte a creaturii sale, că reia singură îi dă nemurire.**

O profeție

¹⁸ Psalmul 91 este o astfel de profeție, a căreia împlinire se poate aștepta cândva în viitor după ce a fost scrisă. Aceasta n'a putut să fie înțeleasă, până când n'a sosit timpul împlinirii și a înțelegerii ei. Aceasta este o profeție, care în mod deosebit să referă la făptura nouă, și fără îndoială să împlinește asupra membrilor creaturii nouă pe la timpul complectei lor despărțire de pământ. Cele patru nume ale Domnului aplicate în aceasta profeție, toate patru au mare însemnătate asupra noiei creaturi. E rațional să așteptăm, că atunci când a sosit timpul înțelegerii și cuprinderii a acestei profeții, acesta împreună aproape va fi și timpul împlinirii ei. Timpul înțelegerii însemnătății celor patru nume a Domnului împreună însemnează și timpul înțelegerii a acestei profeții, și acel timp, când cei favorizați pot să pășască în locul de siguranță, sau subocrotirea celui Prea-înalt. Pe când acest Psalm este profeție, înțelegerea lui deci aceea însemnează, că este în curs de îndeplinire sau că deja s'a îndeplinit. Explicarea ei înainte de acest timp a fost numai o presupunere îndrăzneță.

¹⁹ **Fiindcă numele Cel Prea-înalt e amintit în primul vers a acestui Psalm în directă legătură cu locul de siguranță, înțelegerea acestui nume conduce la îndepli-**

nirea și înțelegerea însemnătății împlinirii a acestei profeții. Locul de siguranță este ocrotirea celui Prea-înalt. Numele cel Prea-înalt este amintit prima dată în Scripturi în legătură cu Avraam, când a scos pe Lot de dușmanii săi: „Și Melchisedec regele Șe'ar-ul-ii aduse pâinea și vin; și el era preotul Dumnezeului lui Prea-înalt. Și el îl bine-cuvântă, și zisă: Bine-cuvântat fie Avraam de Dumnezeul cel Prea-înalt, stăpânul cerului și al pământului.” — 1 Moise 14:18, 19.

²⁰ **Apostolul inspirat a scris despre Melchisedec. El amintește ca pe preotul Dumnezeului Prea-înalt, și afirmă, că numele lui însemnează, regele dreptății și rege al păcii. Apoi apostolul arată, că Melchisedec a preumbrit pe Isus Christos, marele preot al Dumnezeului Prea-înalt, care este „preotul mare în etern după rânduială lui Melchisedec.” (Evrei 7:1—17) Las să ne însemnăm, că Isus Christos este marele preot al Dumnezeului Prea-înalt și nu al oamenilor, care aceea însemnează, că el ca trimisul sau încredințatul celui Prea-înalt lucrează sau servește în oficiul său preotesc. Vorbind despre acesta lucru apostolul zice despre Isus Christos, despre capul creaturii nouă: „Iar aceasta, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, s'a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, și așteaptă de acum ca vrăjmașii Lui să-i fie puși sub picioare.” — Evrei 10:12, 13.**

²¹ **Cuvântul din textul de mai sus tradus prin „așteaptă” însemnează o stare de așteptare în liniște. Aceasta este în deplină armonie cu cuvintele profetului: „Zis'a Domnul Domnului meu: Șezi de a dreapta mea până voi pune pe neamicii tăi așternutul picioarelor tale.” (Ps. 110:1) Când Isus s'a rădicat în înălțime, s'a așezat pe tron de a dreapta Tatălui și trebuit să aștepte, până va veni timpul potrivit a lui Dumnezeu, ca să se scoale la lucru. E clar că timpul de așteptare amintit aci e acel timp, sub care a fost în curgere alegerea și dezvoltarea bisericii, înțelegând în el și ziua pregătirii lui Dumnezeu. (Maleahi 3:1; Naum 2:3) În acesta interval de timp Satan a exercitat domnie neîntreruptă peste lucrurile cari sunt în legătură cu neamul omenesc. Ba încă el a avut intrare și în cer. Acel fapt că Isus Christos a fost îndrumat, să șadă de a dreapta lui Dumnezeu, până când vrăjmașii vor fi puși așternutul picioarelor lui, să vede clar arătând aceea, că el la un timp hotărât să va seula la lucru în contra lui Satan și l va arunca din cer pe pământ, care este așternutul picioarelor lui Iehova.**

²² **Intorcându-ne la Psalmul 91, trebuie să fim cu atențiune, că locul de ocrotire, care este locul de siguranță, a fost rânduit pentru folosul și asigurarea poporului favorizat a lui Dumnezeu în timpul de mare strângere și învrăjbit. Aceia cari sunt în locul de siguranță, zice cu încredere: „Zice-voi către Domnul: Tu ești adăpostul meu și cotatea mea, Dumnezeu al meu, în care mă încred!” (Ps. 91:2) Aceasta este arătat clar în legătură cu primul vers a Psalmului, că acel timp, când cel Etern pentru prima dată să anunță pe sine făpturilor**

„nouă” va cel Prea-înalt, va fi timpul de mare strămtorare și înrăbire, și că atunci cel Prea-înalt să va face pe marele cunoscut prin executorul și încredințatul său, marele preot după rânduiala lui Melchisedec. În timpul de mare strămtorare și primejdie va fi aceea, că numele celui Prea-înalt va câștiga o însemnătate deosebită, cu privire la făptura nouă, preumbrită prin Avraam.

²² Acuma îndreptându-se la versul 2 al Psalmului 110, vedem, că Domnul accentuează punctuos acel timp, când marele preot după rânduiala lui Melchisedec își va începe lucrarea, și pentru aceea tot-odată accentuează și acel timp, când numele celui Prea-înalt va ajunge la valoare spre ajutorul creaturii nouă. „Domnul va întinde din Sion toiagul de cărmuire al puterii tale, zicând: Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor tăi! . . . Domnul a jurat și nu să va căi: „Tu ești preot în veac după rânduiala lui Melchisedec.” — Psalmii 110 : 2, 3.

²³ Ce arată acum faptele în armonie cu deducțiunile de mai sus? Timpul Domnului de așteptare a ajuns capătul în 1914. Atuncea a sosit timpul hotărât la aceea că preotul celui Prea-înalt să se scoale, fiindcă a venit timpul, ca acela, „a cărui este demnitate”, să înceapă la lucru. (Ezechiel 21 : 24—27) Atunci în 1914 s'a născut națiunea sau împărăția; templul în cer s'a deschis; după care a urmat marele război în cer, sub care Satan, Diavolul a fost aruncat din cer pe pământ „pe așternutul picioarelor” lui Dumnezeu. Atuncea a fost pus vrăjmașul așternut picioarelor Domnului.

²⁴ Apoi în 1918 Domnul a venit în templul său; s'a pornit examenarea clasei bisericeii, care e compusă din consacrării Domnului. În acest timp peste clasa consacrată a venit mai mare strămtorare. Începând dela acel timp până acum vrăjmașul a purtat război în contra rămășiței sămânței făgăduinței, cari au mărturiea lui Isus Christos și în poruncile lui Dumnezeu. (Apocal. 12 : 17) E clar, că acest timp este acela, când membrii noii creaturi, cari sunt pe pământ, au mai mare lipsă de locul de siguranță.

²⁵ În timpul acesta (1918) cei aprobați au căpătat dela Domnul haina mântuirii, care adeverește apartinența lor la clasa unsă, și le dă dovadă despre aceea, că nu adevăr sunt pe partea Domnului. Încurând au ajuns sub mantia dreptății, care însemnează sau reprezintă aprobarea Domnului pentru ei. Aceasta mantie a dreptății o întinde Iehova, și mirile o folosește aceasta pentru clasa miresei. Așa cei consacrați au ajuns la locul de siguranță. Acesta este ocrotirea lui Dumnezeu și locul de siguranță, care a fost hotărât pentru clasa unsă, adică pentru aceia membrii, pe cari Domnul, când a venit în templul său, ia aprobat. Cei aprobați au intrat în bucuria Domnului. Ei sunt pe partea Domnului deplin și cu totul. Ei nu socotese prețioasă viața lor; ei bucuria lor cea mai mare le este, dacă pot să mărească numele Domnului. Dorința lor principală este, că pe cel Prea-înalt să-l scrie în cer, sub conducerea capului și a regelui lor.

²⁷ Dușmanul lor, Diavolul, ar vrea să-i nimiccească, fiindcă ei sunt sămânța femeiei, copiii Sionului. Pentru aceea cel Prea-înalt îi duce în locul său de ocrotire. Domnul prin profetul său a spus înainte cum acestea ocrotiți își vor exprima simțurile inimii lor și aprecierea lor pentru ocrotire. „Cât de mare este bunătatea ta, pe care o păstrezi pentru cei ce s'a tem de tine, și pe care o arăți celor ce s'a încred în tine, în fața fiilor oamenilor! Tu îi ascunzi la adăpostul feței tale, de cei ce-i prigonește, îi ocrotești în cortul tău de lămbele cari-i clevelesc. Binecuvântat să fie Domnul, căci și-a arătat în chip minunat îndurarea față de mine: parc'aș fi fost într'o cetate întărită.” — Psalmii 31 : 19—21.

²⁸ Aceste scripturi în armonie cu împlinirea faptelor profetice arată, că cel Prea-înalt a început la lucru în contra vrăjmașului prin marele său preot la timpul hotărât, adică în 1914; că așa împrejurările au creat o deosebită situație de primejdie pentru creatura nouă; că după acesta cel Prea-înalt s'a îngrijit de locul de ocrotire sau locul de siguranță pentru poporul său; și că acest loc, e o taină pentru toți, afară de clasa templului. Începând dela acel timp toți aceia, cari sunt sub ocrotirea celui Prea-înalt și locuiesc acolo, rămân sub umbra celui Atotputernic.

²⁹ Pentru aceea acest privilegiati, zic pe cum a scris profetul despre ei: „Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului; mă va ascunde sub acoperișul cortului Său, și mă va înălța pe stâncă. Iată că mi s'a și înălțat capul peste vrăjmașii mei, cari mă înconjoară; (pentru aceea) voi aduce jertfe în cortul Lui în sunetul trâmbiței, voi cânta și voi lauda pe Domnul.” (Ps. 27 : 5, 6) Acest loc din Scriptură arată, că el trebuie să se îplinească în'un timp de nevoie și strămtorare; că atunci credincioșii vor fi așezați sub ocrotirea Domnului în siguranță; că cunoștința lor să răpaucează pe temele sigură; și că atunci, fiindcă credința și încrederea lor este în Domnul și răcunose favoarea lui mare față de ei, cântă laudă despre Domnul prin aceea, că vorbesc despre planul și bunătatea lui.

³⁰ Bucuria clasei templului crește, în măsură ce membrii ei înțeleg raportarea celor patru nume a Domnului prin profetul său folosite în legătură cu aceasta profetică. Acesta privește sus către cel Prea-înalt și zice: „El este sanctuarul meu și locul meu de scăpare. El este țârcă și cântarea mea.” (Psal. 118 : 14; 27 : 4; 28 : 7) Acesta este timpul pentru a isprăvi așa lucruri, care pentru clasa templului s'a văd cu neputință, însă ei știu, că Atotputernicul lucrează prin ei. Numele cel Atotputernic pentru ei aceea însemnează, că nimica nu este cu neputință și că „nici o armă gătită asupra lor nu va prospera.” (Isaia 54 : 17) Numele Iehova pentru creatura nouă însemnează scopurile Lui referitori la ei, care sunt proiectate schițat în cuvântul lui. A venit timpul de mare încercare din urma, și El prin Christos îi va duce la biruință. — 1 Corint. 15 : 57.

²¹ Clasa templului înțelege acum, că Dumnezeu este alcătuitorul cerului și a pământului, că El este începătorul și complectătorul creației, că nouă creației este alcătuirea Lui mare, și fiindcă a început la aceasta mare lucrare o va și sfârși în modul și la timpul său potrivit. (Filipeni 1:6) Pentru aceea credința clasei templului este deplină: pot a se răpaua în siguranță, și cu bucurie pot zice: „Sunt sub ocrotirea celui Prea-înalt și locuiesc sub umbra celui Atot-Puternic. Iehova este adăpostul meu. În El mă încred.”

²² Deci e clar, că ocrotirea celui Prea-înalt este aceea stare, în care sunt credincioșii în Isus Christos de pe pământ; adică sub mantia dreptății, în templul Domnului, după ce au primit hainele mântuirii și vesmintele de nuntă, și după ce au pășit în bucuria Domnului. Deducțiunea deci este aceea, că ocrotirea celui Prea-înalt a fost la termen pentru membrii bisericii la timpul intrării Domnului în templul său și atunci s'a putut lua în considerare, și nu mai înainte, fiindcă mai înainte n'a fost lipsă de ea. Aceasta însemnează aceea, că întrebarea, cine este Dumnezeu, s'a agravat; și că aceia, cari stau pe partea Domnului, au devenit o țintă deosebită a vrăjmașului și el i-ar și nimici la moment, dacă Domnul nu i-ar ocroti. Vrăjmașul, după ce a fost aruncat din cer, a pornit război în contra acestei rămășiți. Aceasta este timpul de cea mai mare primejdie, dar tot-odată și timpul de cea mai mare ocrotire. În adevăr, acesta este cel mai bun și cel mai rău timp.

²³ Pentru aceea, cari au aflat ocrotirea celui Prea-înalt și în urma grației mari a Domnului au ajuns în ea, e foarte de mare isemnatate, ca să rămână în această stare. Fiecare din acestea a încheiat legământ spre-a face voia lui Dumnezeu. Împlinirea cu credincioșie acestui legământ mișcată de iubire, este cel mai esențial lucru. Pentru aceea profetul zice fapturilor nouă: „Iubiți pe Domnul toți cei iubiți de El. Căci Domnul păzește pe cei credincioși, și pedepsește aspru pe cei mândri.” — Psalmii 31:24.

²⁴ E învederat, că acei, cari iubesc pe Domnul, împlinesc cu bucurie voința sa. Nimenea nu poate fi credincios, dacă nu iubeste pe Domnul, și toți cei credincioși îl vor iubi pe el. El zice către membrii clasei templului cari sunt sub ocrotirea celui Prea-înalt: „Voi sunteți martorii mei, ca eu sunt Dumnezeu.” Fiindcă aceia întrebare a devinut atât de oportună, (la timp) Dumnezeu s'a îngrijit despre aceea, că clasa templului să fie martorul său care să mărturisescă că El este Dumnezeu. El este alcătuitorul cerului și a pământului deci și a goiei creaturi. Aceasta datorită deci să pune asupra fiecăruia membru din creatura nouă, ca să pue mărturie despre Domnul.

²⁵ Deci e clar, că toți aceia, cari neglijează a pune mărturie despre numele celui Prea-înalt, sau să rătrag dela această, nu pot să rămână în locul de ocrotire. Pentru aceea revista Lumina Biblicii, spune tot mereu apăsător, cât de important este a servi Domnului cu bu-

curie deplină. Să vede sigur, că între cei chemați vor fi unii de aceea, cari se vor retrage dela aceea, ca să fie parte în servicii, și unii, cari chiar se vor împetrii. Credincioșii nu se vor lăsa în dispută (ceartă), și nu iși vor pierde timpul cu aceea, ca să se certe cu unii de acestea, ce servind credincios pe Domnul să grăbesc: cu bucurie a corăspunde la aceea ce le-a fost încredințat. Toți aceștia cu încredere pot să fie socoteaia de cele prețioase făgăduințe a lui Iehova, pe care le-a făcut poporul său. Pot fi siguri despre aceea, că El scopurile referitoare la ei le va duce la îndeplinire.

²⁶ Cel Prea-înalt a așezat pe profet în eugel la sfârșitul experiențelor pământești ale bisericii, ca din această poziție ocupată să poată vorbi în limba profetică către cei credincioși. E învederat că scopul acestei profecții este acela, ca să întărească credința poporului lui Dumnezeu, ca să poată sta ferm și neclintit. Profecția — care în parte s'a îndeplinit și în parte este în curs de îndeplinire — îi face în stare pe credincioși spre aceea, ca să înțeleagă referarea și împlinirea ei; și cu cât aceea mătează, tot mai mult devine clar înaintea lor referarea ei, care într-una le cauzează tot mai mare bucurie. Numai clasa templului poate să ajungă sub ocrotirea celui Prea-înalt. Lor le zice profetul lui Dumnezeu: „Cel ce locuiește sub adăpostul celui Prea-înalt, sub umbra Atot-Puternicului va și rămânea. Zice voi despre Domnul: El este locul meu de scăpare și cetatea mea: Dumnezeuul meu în care mă încred.” — Ps. 91:1, 2.

Păsărarul

²⁷ Va fi bine, dacă vom examina și versurile următoare ale profecției: „Căci El te va scapa de lațul păsărarului, de ciurma pustuitoare.” (versul 3) Păsărarul este acela, a căruia meserie este, ca pe altele creaturi spre paguba și primejdia lor să le amăgească la laț. Lațul este un astfel de mijloc sau instrument, cu care păsărarul își prinde jertfa de gât. Lațul este o cursă pregătită pentru gât, și dacă animalul sau făptura își bagă capul în ea, cade în cursă. Dacă Domnul a considerat ceva aceea este foarte potrivit. Să pare pozitiv, că „păsărarul” aci amintit nu este altul, de cât Diavolul, și că cursa lui constă din modurile aplicate de el și din organizația lui, care sunt numeroase și în felurite chipuri și cari lucrează spre aceea, ca pe aceia, cari se mărturisesc pe ei ca servii celui Prea-înalt, ratăcindu-i să-i răpescă.

²⁸ Apostolul Pavel amintește „cursa Diavolului” și că cum unii sunt prinși de el, spre a-i face voia. (2 Tim. 2:26) În versul 19 a acestui capitol apostolul zice: „Să se depărteze dela nedreptate tot cel ce numește numele lui Christos.” E învederat, că aceia, cari cad în lațul păsărarului, nu se silesc spre aceea, ca să se depărteze dela nedreptate. Cuvântul nedreptate, însemnează fără-de-lege. Acela, care e fără-de-lege, urmează voința sa în față cu voința lui Dumnezeu. Dacă voința celui Prea-înalt este aceea, ca a se răpescă pe pământ, că El este Dumnezeu, pătrunzătoare pe pământ, că El este Dumnezeu,

...ia lui este aici și că pe regele său l-a așezat pe tron, atunci acei consacrați, cari nu voesc sau să retrag a parte în aceasta lucrare a Domnului, fac în contra voinței lui Dumnezeu, și pentru aceea vor fi nelegiuți.

³⁰ Dacă Dumnezeu cu scopul ca mărturia să fie pusă, prin rădicarea de tipografii și luarea în considerație a mașinilor potrivite pentru pregătirea cărților și pe unii consacrați i-a făcut destoinici spre aceea, lucrul în legătură cu aceasta să-l isprăvească cu pricepere de experți, atunci aceia consacrați, cari neglijează aceste lucrări sau o încunjură, fac fără-de-lege. Dacă într-una vestirea împărăției și pentru, ca atențiunea popului să fie trasă asupra cărților care conțin aceasta veste, unul a chemat lucrarea prin radio, și dacă s'a îngrijit despre o organizație pentru lucrare, ca aceasta să ajungă în mâna poporului, atunci acei consacrați, cari încunjură astfel de ocazii să li să prezintă pentru lucru, vor fi nelegiuți. A sta în contra cu astfel de lucrări e o nelegiuire vădită. Dacă este adevărat aceea, Domnul folosește Societatea pentru isprăvirea lucrului său organizat, atunci acel consacrat al Domnului, care să pune în opoziție, cu aceasta lucrare, pe care Domnul așa a arătat, e un nelegiuitor oricine ar fi el.

³¹ Nelegiuirea sau nedreptatea derivă de la vrăjmașul. poate să conducă pe cineva spre nelegiuire? Mândria și dorința de mărire l-a condus pe Satan la condamnare. Satan folosește mândria și egoismul ca cursă spre aceea, ca cu ea să prindă pe alții la gât. Sau că pe alții îi pornește spre aceea, ca să eugete despre sine mai mult de cât să cuvina. Apostolul grăiește despre acest lucru către frați în chip deosebit în legătură cu calificarea de bătrâni. Deci fiecare bătrân să cumpenească bine acest avertisment (observațiune) și să se păzească de aceasta cursă a Diavolului. — 1 Timot. 3 : 6.

³² Organizația profetului mineinos încă este un laț de păsărarului. „Efraim a fost strajă cu Dumnezeul meu, dar profetul, e laț de păsărar pe toate căile sale, și dușman în casa Dumnezeului său. Stricatu-s'au foarte, ca în zilele Ghibeei; de aceea își va aminti fără-de-legea lor, va pedepsi păcatele lor.“ (Osiea 9 : 8, 9. Trad. eng.) A fost cu puțință, că Diavolul să alcătuiască organizația profetului mineinos între creștinii oficiali, pentru că unii dintre ei, îmbobliți de mândrie și dorința de mărire, au urmat ideea filosofiei lor proprie și au predicat înțelepciunea lor, ca să fie văzuți în ochii altora.

³³ Ceeace totdeauna a căzut peste creștinătate, aceea și acum pândeste în calea adevărului prezent. Profecția Psalmului 91 fără indoială să potrivește la unele persoane, cari sunt sau au fost în adevărul prezent. Unul dintre modurile vrăjmașului esto acela, că prin aceea își așează lațul, că referitor la lucrul Domnului pe unii creștini îi pornește la urmarea eugetelor greșite și la valorificarea propriei lor voință față cu voința lui Dumnezeu. Mândria conduce la necredințioșie; și necredințioșia spre nelegiuire, a aceea ce Dumnezeu a rânduit să se facă, însemnează urmă.

cu calea lui Dumnezeu. Aceia cari astfel lucrează, fac nedreptate sau fără-de-lege.

³⁴ Când Isus, a zis: „Fiul omului va trimete pe îngerii săi, și aceasta vor aduna din împărăția lui toate scandalele și pe cei ce fac nelegiuiri“, (Matei 13 : 41) El a spus înainte, că chiar așa situație să va prezenta la sfârșitul timpului secerișului. E clar, că adunarea însemnează deosebirea unor astfel de organizația Domnului. Aceasta în urma mândriei și egoizmului propriu vor deveni nelegiuți; și propria lor umblare îi conducă în lațul păsărarului. Acela însă, care locuiește sub ocrotirea celui Prea-înalt și într-una să (sine sau locuiește acolo, nu poate să cadă în lațul vrăjmașului. Unul ca acesta nu se încrede în om, nici în el însuși. Increderea lui este în Domnul. „Mai bine este a se încrede în Domnul, de cât a-și pune încrederea în oameni. Mai bine este a se încrede în Domnul; de cât a-și pune încrederea în cei mari.“ — Psalmii 118 : 8.

³⁵ A fi umilit cu inima însemnează, a fi cu deplină încredere față de Domnul și rânduețele sale; a crede, că Domnul conduce propria sa lucrare; și a te acomoda la aceea cu bucurie deplină. Dumnezeu aro plăcere de unii ca acestea, însă pe cei ce umblă în alt chip, îi răspinge de la sine. (1 Petru 5 : 5, 6) Cei umiliți numai despre voința lui Dumnezeu întrebă; și îndată ce știu aceasta, nu poftesc altceva. Aceasta sub ocrotirea celui Prea-înalt, în modestie și în deplină supunere față de Domnul — locuiesc în siguranță, și sunt scutiți de toate cursele celui rău, care să străduiește spre ruina lor. Acestora profetul le zice: „Cel Prea-înalt de sigur îi va scăpa de lațul păsărarului.“

³⁶ Așa să vede că este în strânsă legătură lațul păsărarului cu ciurma pierzătoare. Rotherham (englez) traduce acest vers astfel: „El îl va mântui de lațul păsărarului, de ruină, de ciură.“ Cuvântul „ciură“ însemnează epidemie, boală lipicioasă pustiitoare. Cuvântul tradus „pierzătoare“, potrivit însemnează așa ceva, care să arunce cu lacomie, înghițători, și care este cel din urmă, stricat și foarte rău. În tot cazul ciurma pierzătoare este de la Diavolul și poate fi un așa fel de epidemie pustiitoare, care caracteriză dorința lacomă.

³⁷ Mândria, dorința de mărire și egoizmul sunt acele, pe care Diavolul le folosește spre aceea, ca să piardă pe mulți. Mândria și dorința de mărire l-a condus pe Diavolul spre aceea, ca să poftescă cu lacomie aceea, ce cu drept numai lui Iehova i se cuvinea. Mândria, egoizmul, dorința de mărire și lacomia pot să ducă pe cineva spre aceea, ca să încree a-și însuși așa ceva, ce nu este a lui. O astfel de umblare este stricată, scârboasă și peste măsură de rea.

³⁸ Mulți dintre cei cari sunt în adevărul prezent cunosc acele fapte, care arată aceea, că atunci, când Domnul a venit în templul său, s'au găsit unii creștini, cari s'au mărturisit pe sine creștini în adevărul prezent, cari însă nu numai că au devenit îngâmfăți și nelegiuți și s'au retors de a face lucrul de seceriș pe calea croită de

Domnul, ce încă nu mers și mai departe. Au arătat o dorință lacomă spre aceea, ca să și însușească lor lucrul văzut al Domnului de pe pământ, pentru mulțumirea scopurilor lor egoiste. Au fost dovezi despre aceea, că aceștia cu dorința lacomă au voit ca să răpească pentru ei controlarea peste aceea, peste care numai Domnului i s-a cuviat supravegare. După ce silința lor n'a avut rezultat, au devenit stricați și răi și în silința lor mai departe și au arătat aceea dorință, ca să nimicească lucrul Societății, care în numele Domnului și prin mila lui a decurs și s'urze.

Un animal sălăuțec, căzut în cursă sau laț, cu amărăciune vrea să nimicească orice ființă vie, ce cade în apropierea lui. Unii, pe cări păsărarul, Diavolul i-a tras în cursă după ce Domnul a zădărnicit împlinirea voinței lor, o asemenea inversunare stricăcioasă au dovedit prin aceea, că s'au silit să baram la unii particulari din poporul Domnului, cari fac servicii în munca lui, să le nimicească numele lor bun și reputație, și au încercat și încă tot spre aceea să străduiesc, ca lucrul Domnului să-l nimicească. Aceasta a fost luptă între frați, prieteni și alții să mănâșc. Faptele arată, că unii, cari s'au mărturisit pe sine turmă mică a Domnului, în asemenea chip au umblat în anii din urmă.

„Omul încăpăținat samănă sfadă; și șoptitorul deșină pe amici. Omul silnic amăgește pe amicul său, și-l duce pe o cale ce nu este bună. El i-și închide ochii, ca să cugete lucruri contrare, mișcându-și buzele săvârșete nenorociri.“ (Proverb 16 : 28—30 — după trad. engl.) Omul încăpăținat este acela care cu încăpăținare și fără cruțare să lipește de drumul său egoist. Pe calea acestuia este cursa Diavolului, și după regulă va și eadea jertfă lui. (Proverb 22 : 5) Astfel de nelegiuire și străcăciune dovedită este urăciunea și scârbă înaintea Domnului. „Căci urăciunea este Domnului cel înrăuțit, dar el celor drepti este amic. Blăstămul Domnului este în casă celui nelegiuit, dar el binecuvintează coliba dreptilor.“ — 3 : 32, 33.

50 E învederat că după cuvântul Domnului cerbiciosul, cel cu inimă răsupusă nu vă ajunge sub ocrotirea celui Prea-înalt. (Proverb 11 : 20) Aceia însă, cari umblă umiliți înaintea Domnului, fac cu bucurie lucrul său și cari cu credință privighiază asupra intereselor împărăției Domnului, ajung sub ocrotirea celui Prea-înalt. Acelora, cari rămân acolo, s'au dat făgăduința, că vor fi în siguranță și de primejdia eiunei vor fi scutiți. Acei cari sunt în aceasta situație de asigurare, pot să zică: „Iehova este locul meu de scăpare și tăria mea; suntem sub umbra celui Atot-Puternic (care însemnează, toată puterea este pentru noi); Iehova a făcut de eu tot scopurile sale referitor la noi, și noi facem cu bucurie, ce el poartă; noi suntem alcătuirea lui Dumnezeu și el va îndeplini în noi lucrul său bun; noi suntem în locul de siguranță și vom cânta onoarea numelui și mărirea gloriei sale tot mai cu mare glas.“

(Continuarea va urma)

Intrebări pentru studiile berăne

Pentru cine s'a pregătit „ocrotirea celui Prea-înalt“? Cel fel de patra nume i-și aplică Domnul în acest text scriptural? Ce fel de alte nume și în ce împrejurări le-a folosit El? 1—5.

Ce însemnă numele „Cel Prea-înalt“, și unde l-a folosit El? 6, 7.

Unde este descoperit în Scriptură pentru prima dată, numele „Atot-puternic“, și cu ce împrejurări în legătură? Pentru ce a fost aplicat atunci acest nume? Pentru ce a avut lipsă Avraam de aceea asigurare deosebită, că legământul său se va îndeplini? Pentru ce să aduce înainte în legământul nostru numele de „Atot-puternic“? 8—13.

Ce însemnă numele Iehova? Când și cu ce împrejurări în legătură a fost folosit acesta de om prima dată, și ce este însemnătatea acestor lucruri cu privire la noi? 14—16.

Unde să amintește în Scriptură pentru prima dată numele Dumnezeu, și ce însemnă? 17.

La ce să referă profecia Psalmului 91? Când a putut numai să fie înțeleasă? Când să amintește în primul rând numele celui Prea-înalt în istoria Bibliei? Schițază împrejurările! Ce însemnă numele Melchisedec, și pe cine a preumbrit el? Explică în legătură cu aceasta Evrei 10 : 13. 18—21.

Explică versul 2 din Psalmul 91, și arată relația lui cu versul primul! Când și-a văzut cel Prea-înalt de lucrare, și despre ce știm aceasta? Ce lucruri multe s'au întâmplat în 1914 și 1918? 22—25.

Când a devenit locul de siguranță al ocrotirii în chip deosebit de lipsă pentru poporul Domnului? Când au căpătat „hainele mântuirii“ și „manta dreptății“, și ce însemnă aceste încipuri? Ce înțelegem acum sub „ocrotirea celui Prea-înalt“, și de ce păzește acesta pe creatură nouă? Explică în legătură cu acesta Psalmul 27 vers 5 și 6! 26—29.

Pentru ce are clasa templului acum așa mare încredere și bucurie? Cine numai poate locui în „locul de ocrotire“? Ce este scopul învederat a profeciei? 33—36.

Ce este „lațul păsărarului“? Ce exprimări similare folosește apostolul Pavel, și în ce mod arată el în textul ce stă în legătură putința de a încetăni lațul? Ce trebuie înțeles sub „depărtarea dela nedreptate“? Arată exemple de nelegiuire! 37—40.

Citează și aplică Osica 9 : 8, 9! Arată, că unii din adevărul prezent în ce chip pot să ajungă în primejdia cursei păsărarului și cum sunt adunați din împărăție? Pe cine și pentru ce prefacește Domnul în chip deosebit? 41—44.

Ce însemnă „ciurma pierzătoare“ și cum au unii în ea, când Domnul a venit în templu de nelegiuire și încăpăținare? Aștepte unii că aceștia să ajungă în „locul de siguranță“? Ce este simțul poporului adevărat al aceștia? 45—50.